בלוטיקע טעג

(פארטזעצונג)

קאפיטל 25

אונטערדעסן איז ראנאווין געשטאנען אין קרעטשמע אזוי ווי פארניכטעט און שר האט מיט דער האנט זיך א פאטש געטאן אין שטערן.

— צום טייוול, — האט ער געזאגט, — נראדע היינט קומען מיר נית קיינע נעראנקען אין קאפ, שוין אזוי פיל מאל בין איך געווען אין געפאר און איך האב אימער זיך אריינגערעטעווט, נאר היינט איז דער קאפ פוסט.

— איך זע, אז היינט איז אונזער ענ־ דע, — האט סעמיאן געזאגט מיט א פינ־ סטערער מינע, — אונזערע חברים וועלן אונז שוין נית מער זען.

צום ערשטן מאל אין זיין לעבן האבן פון ראנאווינס אויגן ארויסגעקאפעט צוויי טרערן.

— מיין חבֿ, מיין אוכלזיקאכע חבֿ, —האט ער צומורעמעלט—וואס וועט איצט ווערן פון דיר ? — ווער וועט זיך באר־ שיצן פון אונזערע ביטערע פיינט ?

— סאלדאטן, ברעכט אין די טיר ! — האט פון דרויסן זיך געהערט די שטי־ מע פון דעם קאמאנדיר, — נית אבער אכטונג, אז איר זאלט דעם רעוואלוציא־ נער ראנאווין'ן פאנגען א לעבעדיקן, — סיידן דאס וועט זיין אומפעגלאה, זאלט איר אים דערשיסן !

— אהא, — האט ראנאווין געזאגט מיט א ביטערן שמייכל, — דאס אלעס וואס די דייטשן ווילן — נאפן מיך א לעבעדיקן ? !

אזוי ווי דונערן זיינען געפאלן די קלעפ פון די סאלדאטן, אזן די טיר האט שוין געהאלטן ביים פאלן. ראנאווין איז נע־ שטאנען א באלאנץ. אין דער רעכטער האנט האט ער געהאלטן אנגענומען זיין רעוואלווער, אום צו פארטיידיגן זיין לעבן אזוי מיער ווי מעגלאה.

פלוצלונג האט ער ווי עס שיינט, דער־ עמוואס זעען, דען ער האט האסטיק צוי־ ריק אריינגלייגט דעם רעוואלווער אין קעשענע און ער האט זיך געלאזט לויפן דורכ'ן צימער.

—ראנאווין, וואס איז מיט דיר ? — האט סעמיאן אויסגערופן דערשראקן, דען ער האט נעמיינט נית אנדערש, דאס זיין פרייהיט איז פון שרעק אראפ פון זינען.

— פרעג נית קיין קשיות ! — האט טען וועלן זיך אפשרעקן האבן זיי נע־ זאגט צו איר פריינדין, דעם מילנער'ס טאכטער. — ער איז שוין ווידער גע־ קראכן אין נעפאר און מיט אים האט נעווים פאסירט אן אומגליק, א, מיין אום גלוקלאכער שלמה !

— זיי רואיק, רחל, — האט טויבע דעם מילנער'ס איר נעטרייסט, — דיין מאן האט זיך עטוואס פארשפעטיקט, אבער ער וועט באלד קומען צוריק, ער איז מיטיק, אבער ער איז קלוג און ער ליבט דיך.

— אפילו ביי דעם בעסטן מאן איז א ווייב אויך צרות, — האט רחל געזעדט פון דערביטערט, — וואס נוצט מיר, וואס שלמה ליבט מיך, אז איך דארף ציטערן ביי יערן מאל וועז ער נישט אוועק פון הויז, דאס ער זאל נית אריינפאלן אין א צרה. אט קאן איך שוין ווידער נית איינרוען, קום טויבע, מיר וועלן אים נית אפגעלאזן קיין מאל.

די ביידע פרויען האבן פארלאזן דעם ווילד און זיי זיינען געגאנגען בלאס פון צער פון נייעמאן. אזוי פארט־ פיילט, אז אן אים איז די הילפלאזע ווי a קינד.

— איך זע אים ! דאס איז ער ! — האט טויבע דעם מילנער'ס פלוצלונג אויסגערופן דערפרייט, א כאפ טוענדיק איר חברט'ע ביי דער האנט, ער לויפט שנעל פון דארף, ער ווערט ווארר שיינלאך פארפאלגט, אבער דאס איז ער !

עס איז ווירקלאך געווען שלמה ראנא־ ווין, וועלכער איז באלד אנגעקומען, לוי־ פענדיק, קוים אפציענדיק דעם אטעם, דאס נעזיכט באדעקט מיט שווייס און מיט שמוץ און די קלייד פארבלוטיקט, האלטן ראנאווין'ן אונטער זיך, אזן צייי טענווייז האט עס אויסגעזעהן, אז ראנא־ ווין וועט בלייבן דער זינגער, בלן זיי האַ־ בען אין צוגעקוקט ער דער דאך־רינוע, וואו עס האבן אויסגעזעהן, אז בייידע פאלן גלייך ארונטער.

אויפ'ן נאס האבן אונטערדעסן זיך צוואמענגעקליבן אלע אינווינער פון דארף, וועלכע האבן צוגעקוקט דעם נע־ רענל פון די צוויי מענער.

ענדלאך האט ראנאווין מיט זיין נאכ־ ציען אימפעט זיך באפרייט פון דעם סאל־ דאט, האט אים א כאפ נעטאן אזן ער האט אים אויפגעהויבן הויך אביער זיין כאפ, אום אים אראפצושלייודערן פון דאך; ביי דער דאזיקער באוועגונג האט ער אבער גלייך פארלארן זיין גלייכגעווי־כט אזן מיט נעפטן אויגנבליק איז ער מיט א נעשרי ארונטערגעפאלן פון דעם דאך.

— — — —